

KRVNE TRANSFUZIJE so na bojiščih otele pred smrto že nič koliko ranjencev. Gornja slika prikazuje, ko so jo ranjencu dali že medpotoma v bolniški tabor, ker bi bilo vsake odlašanje zanj usodno.

V novi Evropi bo manj strank kot jih je bilo

SOCIALISTI IN KOMUNISTI V SKUPNIH AKCIJAH.—
TRI ČEŠKE STRANKE SEDAJ EN BLOK.—NA
BALKANU NASTAJA POVSEM NOVO POLITIČNO
GIBANJE, USMERJENO V SOC. EKONOMIJO

Nedavno se je neki konser-vativni "kolonar" v čikaških Daily News zgražal nad anarhično demokracijo v Franciji, češ, da je v njenih zadnjih občinskih volitvah, ki so se vrstile po vse državi hkrati, nastopilo kar osemnajst strank. Hvalil pa je američki in angleški takozvani dvostrankarski sistem, a ob enem udarjal po enostrankarskem, kot ga ima Rusija in pa kot sta ga imela v Nemčiji in Italiji Mussolini in Hitler.

Preveč strank res ni dobro

Mož je sicer kazal na preobliko strank v Franciji s svojega reakcionarnega stališča, a dejstvo je, da prevelika množina političnih frakcij za državo, namreč za ljudstvo v nji, res ni koristna.

Pred prejšnjo vojno je bilo v mnogih parlamentih v Evropi zastopanih toliko strank, da ni nobena imela večine, pa so se združevali v koalicije. Ri pa v političnem trenju niso vzdržale. V zbornici ni bilo drugega, kakor preprič in padla je vlada, nastala je druga in po nekaj dneh ali tednih je šla po enaki poti. Nobene stabilizacije ni bilo. Izmed velikih dežel je bila vsled take demokracije prizadeta posebno Francija in v prvih par letih svoje nove 'demokracije' tudi Jugoslavija.

Cehi za nov parlamentarizem

Za delo vzorno parlamentarne dežele je veljala predvojna Cehoslovaška. A Joseph Martinek je v nekem predavanju v Slovenskem delavskem centru v Chicagu dejal, da je tudi ona imela preveč strank, kar je delalo vladu precejšnje težave, čeprav ne tolikšne kot v nekaterih drugih državah. A po sedanjih vojnih jih Cehoslovaška ne bo imela več toliko, je dejal Martinek že pred več kot poldrugim letom, in izkazalo se je, da je bil v pravem. Po osvoboditvi so bile na Češkem obnovljene samo štiri stranke in na Slovenskem pa le dve. A sedaj, kot poroča v depeši z dne 17. junija iz Prague Associated Press, pa so se socialdemokratska, komunistična in Beneševa narodno socialistična stranka zedinili za sku-

pni program in bodo zanj v parlamentu nastopale kot ena stranka. S tem pa so izginile med njimi njihne prejšnje razlike in ni več vzroka, čemu naj bi še obstojale kot samostojne stranke. Tendenca med njimi je, da vsled tega sporazuma postanejo v doglednem času ena stranka, kar so v programu in pa v delu zanj že sedaj.

Katoliška stranka izven skupne akcije

Le katoliška ljudska stranka na Češkem se ni hotela pridružiti omenjeni skupnosti, kar pomeni, da je dobila Češka "dvostrankarski sistem", kot ga ima tudi Slovaška, kjer so komunisti, socialisti in liberalci v eni stranki, protifašistična katoliška stranka pa v drugi.

Vendar pa opozicija katoliške stranke pri razvoju države ne bo v ovoju, ker se mora pridružiti programu za rekonstrukcijo in socializacijo, ali pa bi bila onemogočena.

Demokracija na novo tolmačena

V predvojni Evropi je bilo demokratično, če so stranke posedujoči slojev tlačile delavsko in kmečko opozicijo, a v imenu demokracije so jim dovolile vendarle toliko pravice, da so tu pa tam smele vprizarjati. (Konec na 4. strani.)

Volitve v kanadski parlament 11. junija sicer niso izpadle v korist torijske (progressivno-konservativne) stranke, toda tudi delavski kandidati so zelo slabe izšli. Zmagala je takozvana liberalna stranka, ki je na krmilu kanadske vlade že večas te vojne in je bila že prej vedilna. V svoji ekonomski politiki se od torijske stranke ne razlikuje toliko, da bi bilo med njima, kar posebno nezdržljivega, pa tudi v vnanji politiki sta si slični.

Že v nedavnih volitvah v deželnih zbor province Ontario je bilo razvidno, da so se kanadski

Ljudstva evropskih dežel v boju za odpravo simbolov starega reda

Ena glavnih opor starega reda v Evropi so dvoji in plemstvo. Ni čudno, da ju podpira tudi američki kapitalizem in diplomacija kapitalističnih republik. In kajpada katoliška cerkev ne samo v monarhijah, ampak tudi v republikah.

Vzlic temu rojalisti vsepovod so čutijo, da imajo med ljudstvom čezdalje manj zaslombe. To je izpredel tudi belgijski kralj Leopold, ki je takoj po osvoboditvi iz nemškega "jetništva" potipal, kako bi ga Belgiji sprejeli, ako bi se vrnil na prestol. Po zavezniški okupaciji Belgije ga je nadomeščal njegov brat v vlogi regenta. Mnogi so Leopoldu svetovali, da naj se vsled svoje nepopularnosti kroni odpove, a je vztrajal, da se vrne. Vsled tega so v protest proti njemu socialistični ministri izstopili iz vlade, soc. stranka pa je oklical protestno stavko. Reakcionarne stranke in plutokracija je seveda z njim in koncem minulega tedna je tudi katoliška ljudska stranka, ki ima v vladi šest ministrov, izjavila, da smatra Leopolda za "ustavnega" vladarja. Toda delavstvo je proti njemu.

Še večje sovraščvo med ljudstvom do kralja in plemstva pa veje v Italiji. V Grčiji so za kralja samo reakcionarji. V Grčiji in v Italiji bi že oklicali republiko, a je to obema deželama preprečilo zavezniško vrhovno poveljstvo, oziroma Churchillova vladava z odobritijo američke vlade. Ako bi šlo po volji reakcije v Ameriki, v Angliji in v Rimu, bi bil habsburški Oto sedaj že na Dunaju, a mu je upe prekrita sovjetska armada.

Jugoslovanski Peter se je moral zadovoljiti z regenti, a njegova monarhija se razvija v federativno republiko. V Bolgariji je dinastija doigrala. V Rumuniji je še tolerirajo, a na Madžarskem pa so z rojalisti že priljubno pomedli in zemlja plemstva je razdeljena med tiste, ki so jo obdelovali. Doba vladarjev, ki so bili na tilniku ljudstev "po milosti božji", je v zatonu.

V Italiji le malo ljudi, ki so brez fašističnih greshov

Dne 7. junija je bil pred sodiščem v Rimu Cesare Rossi, eden izmed propagandistov fašizma pod Mussolinijem, ki je bil obožen sodelovanja pri umoru socialističnega poslanca Giacomo Matteotija. Rossi je krivido zanikal, a ob enem pa zahteval, naj mu sodnik, ki je sam nosil črno srajco in se dušal za Mussolinija in fašizmom, pove, po kakšni pravici sme sedaj soditi druge bivše fašiste! To je bilo za sodnika neprijetno in nujno. Sicer se je opravičeval, da je njegovo (protifašistično) prepričanje znano, a otoženi Rossi ne ni dal ugnati. "Mar sodnik ne ve, da je osem članov Bonomijeve "protifašistične" vlade pomagalo Mussoliniju do moči?

Sodnik Lorenzo Maroni je temu prerekanju napravil konec prekinjenjem obravnave, a pogumno otoženec je v nji vendarle dokazal, da so v Italiji redki, ki se niso kompromitirali s fašizmom, pa če ga sedaj še tako taje in se delajo nedolžne. Sodnik Lorenzo Maroni je temu prerekanju napravil konec prekinjenjem obravnave, a pogumno otoženec je v nji vendarle dokazal, da so v Italiji redki, ki se niso kompromitirali s fašizmom, pa če ga sedaj še tako taje in se delajo nedolžne.

Bonomijeva vlada je na prist socialistične stranke in pa vsedel nezaupanja v italijanski javnosti nedavno resignirala in koncem minulega tedna je bila

ustanovljena nova, ki bo nadaljevala s "čistko".

Tožiti fašiste, kot je Cesare Rossi, je zelo neprijetno in ni čudno, čemu so novi ječarji v Rimu dopustili, da je general Mario Roatta "pobegnil" rajšček pot pa da ga bi tirali pred sodiščem in se bržkone za svoje zločinne skliceval na zločine onih bivših fašističnih pomočnikov, ki so sedaj črne srajce zavrgli in se postavljajo z demokratičnim prepričanjem. To je tudi vzrok, čemu je po strmoglavljenju iz vlade Mussolini tako lahko pobegnil, in čemu so ga potem prepustili "držalski justici" rajšček pot pa da se bi zavezniško vrhovno poveljstvo potrudilo, da bi on doobil v roke ter ga izročilo zavezniškemu sodišču, ki se pripravlja na obravnave proti vojnim zločincem.

Naraščanje spolnih bolezni med vojaštvom

Lt. Col. George McDonald, ki je načelnik štaba za zdravstvo in higijeno v vojaškem taboru letalcev v Tuskegee, Ala., pravi, da so spolne bolezni med vojaki narašle v poslednjih osmih mesecih dvajset odstotkov.

Tuje vlade trošijo v USA za propagando milijone dolarjev

V tej deželi imamo zakon, ki zahteva, da vsakdo, ki deluje v korist kakve tuje vlade, mora svojo službo prijaviti in pojasnit, koliko prejema zanje in v kakšne namene deluje. Slične postave imajo tudi mnoge druge dežele po svetu, a v nobeni se ne motovili tujih agentov toliko kot v Zed. državah, na drugem mestu pa v Angliji, Franciji, Švici itd. Le v Sovjetski uniji jih ni, ker tam ne sme v tisk in radio nicesar brez dovoljenja vladne cenzure. Tako je vsaka tuja propaganda izključena.

Ameriški časopisje sme prisluhiti marsikaj, kar bi mu ne bilo dovoljeno toliko v nobeni drugi deželi. Pa tudi na Angleškem in deloma v Franciji, na Švedskem in v Švici je svoboda tiska precejšnja. Zato so tu razne propagande razvite v tisku in v radiu skoraj brez ovir. Južnični tajnik Biddle je dne 11. junija poročal, da so tuje vlade ki imajo tu odkrite propagandistične urade, potrošile za pridobitev tukajšnje javnosti za svoje razne namene od 28. junija 1942 do lanskega 31. dec. nad trinajst milijonov dolarjev.

Na prvem mestu v teh potroških je bila Anglija in na drugem pa Poljska. Kas pomeni, kako silno je Poljska zlorabljava na razne intrige med zavezniški in kako malo je propagandistom za denar, ki je izzet iz garančije delavcev in kmetov.

Biddovo poročilo o delovanju tujih agentov obsegajo 560 stran, torej debele knjige.

Poljska je v omenjeni dobi potrošila za propagando v Zed. državah poldrug milijon dolarjev in skoraj prav toliko Nizozemska. Na tretjem mestu so Francija, Belgija, Čehoslovaška in Norvežka.

Sovjetska unija tu nima registriranih propagandističnih agentov, ker vodi svojo propagando skozi sovjetsko poslanstvo v Washingtonu in pa iz svojega urada v Moskvi po postri, po radiu in telegrafu, kar ni podrejeno našemu justičnemu oddelku. Toda razne druge sovjetske agencije so v omenjeni dobi potrošile tu vsako leto po več sto tisoč dolarjev, največ pod znamko trgovskih in kulturnih birojev.

Zenske zavrejo več cigaret kot pa jih pokade

Zenske pokupijo 69 odstotkov vseh cigaret v tej deželi, pravijo v uradu Fleming-Hall Tobacco Co. v New Yorku, toda pokade jih le do polovico, ostalo zavrejo. Isti urad pravi, da moški niso nič boljši. O tem se je lahko prepričati pri barbi, ob katerih leži na kupe cigaretnih ogorkov in tudi še nenačete cigarete med njimi. Trati se jih enako površno pri mizah, posebno v dražjih restavracijah in nočnih klubih. Kar pomeni, da smo v "vojni prosperiteti" vzlično pomanjkanju cigaret.

Nedemokratična vnanja politika Zed. držav

KRITIKE PROTI DRŽAVNEMU DEPARTMENITU RADI NJEGOVE REAKCIONARNE POLITIKE. — ODDELEK, KI JE NAJVAŽNEJŠI V VLADI, DELUJE NAJBOLJ TAJNO. — TRI VLADE V DIPLOMATIČNI TEKMI

Ameriški državni aparati, ki ga mnogi označujejo za klub milijonarjev, je v naši vladi največji oddelek. Pomen in moč daje ekonomska in obrzna sila Zed. držav, ki je brez primere v zgodbini.

Tri države v tekmi

Poleg Zed. držav so v današnjem svetu samo še dve deželi, ki imata v svetovni diplomaciji vodilno vlogo. To sta Anglija in Rusija. Toda Anglija je v primeri z Zed. državami sedaj samo še sekundarna sila. Njena diplomacija se mora v svoji svetovni politiki zanašati na oporo američke vlade, kot se je mora na zanašati na američko armado in mornarico in na "lend-lease" posiljivate iz te deželi.

Izkazalo se je, da sta si bila skozi ves čas vojne američki državni department in angleški foreign office, ki mu načeljuje Anthony Eden, kako blizu. Kritiki našega državnega departmента celo trdijo, da je podrejeno angleškemu in da deluje po Churchillovih-Edenovih željah, a kritiki v Angliji pa slednji dostikrat očitajo, da mečeta njune klobuke po vetru, kakor piha iz Washingtona.

Marsikak priznan američki žurnalista je v poslednjih letih potreževal, da ima papežev Rim v našem državnem departmantu veliko več vpliva kot pa bi mu ga šlo po številu katoličanov v tej deželi.

Protestanti v skrbel

Celo zveza protestantskih cerkv, ki je sicer konservativna organizacija, in ki res zastopa ogromno večino takozvanih cerkevnih ljudi v tej deželi, se je v minulem letu opogumila (Konec na 4. strani.)

Podpora časopisju v obliki oglasov za vojne bonde in Rdeči križ

Lani so izdale velike korporacije dnevnu revijam okrog štirideset milijonov dolarjev v obliki oglasov za vojne bonde in v priporočanju podpore Rdečemu križu. V prvih treh mesecih tega leta so potrošile v enak namen \$9,524,602. Te podatki je zbral urad zvezne američkega tiska.

Kmalu potem, ko so bile velike korporacije zaposlene večinoma z vojnimi naročili zvezne vlade, so se lastniki velikih časopisov in revij ustrašili, da bodo ob milijone dolarjev podpore, ki jo žanjejo v obliki oglasov. Kajti ako avtne kompanije izdeluje tanke namesto avtov, kaj in čemu naj oglaša? In pa n. pr. železnice, ki imajo več prometa kot ga zmorejo ne da bi oglašale zanj? Dalje oljne družbe, ki imajo več naročil kot jih zmorejo izpolniti? Ampak dnevno časopisje, nedeljski listi in revije žive od oglasov vseh teh in drugih bogatih korporacij, pa so se med sabo domenili, da če že nimajo kaj svojega oglašati, bodo pa priporočati vojne bonde, Rdeči križ in pa razna patriotična gesla, vsote pa odsteli od dohodninskega davka. V začetku je bilo v kongresu nekaj protestov proti temu, češ, to oglašanje plačuje v resnicu zvezna vlada, ker dobi toliko manj dohodninskega davka, in par poslancev je priporočalo spremi določbe, ki bi take izdatke ne dovoljevala odpisati od davka. A niso nič opravili, kajti koliko pa je poslancev, ki bi si upali nastopiti proti kombinacijam velečasopisja in industrialnih korporacij!

Tako je skozi vso vojno bizniško časopisje, ki je pod kontrolo bankirjev in drugih bogatašev, z oglaševanjem vsemu dobro preskrbljeno in vrh tega je znatno zvišalo tudi naročnino.

Poslanci, ki so argumentirali, da to podporo plačuje indirektno vlada, pa so povedali le del resnice. Plačuje jo ljudstvo, ki pa je pri vsem tem najbolj brez besede. Kajti le malo časopisja je v ljudskih rokah, čeprav je vse za svoje izhajanje od nje odvisno.

Konservativci v Kanadi in Angliji "zadovoljni"

POVESTNI DEL

MAKSIM GORKI:

DORA

Osemjetično bolnih. Najmirujočim smehljajem, s katerim je poslušala večne želje bolnikov in se s svojimi prsi branila njihovih vsljivih neznotnosti.

Njej je bilo vroče še ob dnevi, ko je pihal sever ali ko je megla zavila v motno mokrototo zavod, majhno hišo na hribu, in ko so v suknje in plede zaviti bolniki preklinali vreme. Ponoči, ko nas je vse spravila k počitku, si je Dora zavila črno ruto z rdečo rozo v kotu okrog glave, stopila ven na verando, padla na kolena in dolgo molila pred mojim oknom in vzdihajoče gledala proti nebnu: "O, sveta mati božja... Kristus, naš Bog! In ti veliki svetnik Nikolaj!..."

Osem takih bolnikov je stregha v nekem zavodu na Krimu sobarica Dora, bitje, za katero se ni moglo vedeti, kateri rasi pripada. Včasih se je izdajala za Estonko, drugič za Karelko. Govorila je tvarijsko narečje, to se pravi ruski s tartarskim in armenskim naglasom.

Bila je velika in debela, toda lahka v nogah; njene kretanje so bile gibčne in urne. Imela je dobrošuren konjski obraz, na njenih ustnicah se je igral masten smehljaj, nekaj od masti tega smehljaja je ležalo tudi v njenih velikih očeh, ki so imele barvo španskega bezga. Ako je postala zamišljena, so postale te tope oči motne, njen pogled je dobil svinčeno tezo.

Bila je brez vsake šolske izobrazbe in neumna; posebno neumna prav-takrat, ko je hotela biti modra. Bolniki so ji radi tegata rekli, ne ravno zelo duhovito, "dura" (neumna baba).

To pa ni bogeveliko živilo delega dekleta in ji ni pregnalo smeha. Dora je skrbela za bolnike kakor mati za otroke. Ako so se jetični moški pohotno dotaknili s svojimi sivimi, znojnimi rokami njenega topela, zdravega, bujnega telesa, je mirno s svojo veliko rdečo roko odrinila te potne, bedne roke umirajočih:

"Ne tipati! S to nespodobnostjo si samo škodujete."

Z veliko vztrajnostjo so se trudili za njo moški iz vseh močnih dobro živečih stanov: trgovci, podjetniki in neki mračen težak rabič, vodovec — vse je privlačevala njena groba, mesnata lepota, njena zdrava moč, njeno veselje do dela, njena ravnuščina značaj; vsakdo je hotel imeti to-mirno, blago, človeku podobno bitje, da bi mu delalo za vse življenje. Toda ona se je obnašala napram moškim tako, kakor se vede sloboden, bogat človek, ki natancno ve, kdaj in kako mora najbolje dati nekaj od svojega kapitala. Odklanjala je vse snubce — z istim neumnim, toda po-

ro ciničnega, pa to je bilo samo umetno.

"Kako vam ugajajo, kolega, vse te bedarije?" me je vprašal in pri tem mezikal s svojimi macljimi očmi. "Kako vam ugaja vse to: dan in noč, rojstvo, ljubezen, veda in smrt? Kako? Smešno, kaj ne? N' est-ce pas?" kakov pravijo Francozzi. Posebno smešna pa je za šestindvajsetletnega človeka, kakor sem jaz, ... Dora!"

Nekje je zaropotala posoda, ali je bilo slišati, da se je nekdo zadel ob pohištvo, in potem se je prikazala Dora in s široko odprtimi očmi čakala, kakšna velja bo imel za njo ta človek.

"Moja ljuba slonica, prinesite mi vendar grozdja, pa hitro prosim!" je zapovedal in se potem obrnil k meni:

"Skrajno neizobraženo in celo nekako topo bitje!"

Sovražil je druge bolnike in se stupeno rogal njihovim komičnim stranem. Zato ga tudi drugi niso mogli. Z menoj se je spoprijateljil, ker je bil velik ljubitelj literature. To naju, je zbljajoč.

"Literatura je najboljša iznjadba človeštva", je dejal in si obzlinil ustnice s svojim sivim jezikom. "In kolikor bolj je oddaljena od življenja, toliko bolje."

Imel sem vtis, da ne umira toliko za tuberkulozo kakor za nekim velikim duševnim pretremom.

Umrl je na devet in šestdeseti in svojega bivanja v zavodu in fantaziral je še, ko je ležal v zadnjih zdihljajih:

"Fima... vse svoje življenje... same tebe... tebe ljudim... vedno, o Fimočka..."

"Seveda," je odvrnila Dora in armensko zategnila besedo.

On je imel obraz sove z okroglimi macljimi očmi, navzdol zaviti nos in črne brke; zloben, poglav obraz.

Od tistega dneva se je Dora

kot začarana vsa spremnila, kar je bilo za nas druge zelo neljubo. Pozabljada je, za kaj smo jo prosili, naše sobe je le površno pospravljal, na pritožbe in očitke je odgovarjala samo z jednem godnjanjem in v njenih konjskih očeh se je zasvetil nekak pjan sijaj. Bilo je, kot da je nadenadno oglušela in oslepela, vedno je obračala svoje oči proti verandi, kjer je ležal, kašljal in sopihal malo študent Filipov, ki je spominjal na sovo. Vsako prosto minuto je stekla k njemu in po solnčnem zahodu je izginila v študentovi sobi, kadar je bilo zelo težavno priklicati.

To pa je umiral. Prav na posuben način se je približeval smrti: smejal se je, šalil, poskušal živžgati popevke iz operet, pri čemer ga je pa oviral kašelj: Nekaj narejenega je bilo na njem, nekaj kljubovalnega, sko-

ro ciničnega, pa to je bilo samo umetno.

"Mrtev je! Pojdite, oblecitega, Dora!"

"Nočem."

Strgala je z nogo po tleh, kot da hoče pohoditi pljunek.

"Nočem", je ponovila. "Takega človeka sploh ne maram videti. Samo poglejte, kakšen je bil! Vedno je govoril, da me ljubi, pri tem..."

"Pa saj ste videli, da je umral."

"Kaj se to pravi? Seveda sem videla, saj nisem slepa! Za svojih nekaj grošev sem mu kupila še mrtvaško oblačilo. Takoj sem videla, ko je prišel, ah, sem si mislila, ta mora umreti! Saj vse umro. Toda zakaj me je varal? "Nikdar", je rekel, nisem ljubil drugega dekleta. No dobro, vzemni, tu imas dekle... Umri mirno, toda varati me ne smeš..."

Govorila je tisto, kot da sploh ne misli na to, o čemer govorji. In nenadoma se je spustila v tak jok, s tako divjo bolestjo, kot da se je polila s škafom vroče vode in se opariла.

"Pojdite, Dora!"

"Pojdite vi, oblecite ga vi, če ste tak dober človek! Jaz, jaz ne, ne jaz ne maram. Saj meni

Pismo Frančiske Tič iz koncentracijskega tabora na Bavarskem sorodnikom v Ameriki

Angela Zaitz je prejela pismo od svoje matere Frančiske Tič, v katerem sporča nji in drugim svojim hčeram v Ameriki (Kristini Turpin, Ivanki Ladstetter in Frančki Vreček ter sinu Valentino Tič). da so ji nacijski dom na Rodici pri Domžalah, kjer je obratovala mlin in žago, opnili, njo in njenega sina Miha pa odgnali v koncentracijsko kempno — njo v Burhausen na Bavarskem, njega pa v proslubo morilnico Dachau.

Pred leti je bila v Ameriki, najprvo sedem let, potem je bila sedem let v starem kraju, prišla nazaj in delala tu še štiri leta, v krizi leta 1931 pa šla spet nazaj na domačijo v Domžale. Njen mož, oče njenih 11 otrok, izmed katerih je šest že živil, je umrl leta 1917 v Chicago. Prijava k nam v logor po opravkih, pa sem se seznanila z njim in ga prosila, ako bi hotel oddati moje pismo za vas. Obljubil mi je.

Ako pismo prejmete, mi odgovorite na moj dom, ker upam, da bom do tedaj spet doma. (Op. V resnici vračajo jetnike iz Nemčije kako počasi in jugoslovanska vlada se je pri angleškem in ameriškem vojnem veljstvu v Nemčiji že pritožila radi tega). Zeleznice so sicer razdeljane, a obljubljajo, da bodo kmalu popravljene.

Naš Miha (edeni sin, ki je v starem kraju) je v koncentracijskem taboru Dachau. Tam so z jetniki tudi grozno delali. Sedaj so tudi oni osvobojeni, kolikor je živih ostalo, a ne vem, če je Miha med njimi. Zadnjč sem slišala o njem marca to leto. Upam, da je še živ. Tudi upam, da ste vsi naši v Ameriki živi in zdravi, ker to najbolj želim.

Ko so tod korakali ameriški vojaki, sem jih gledala v nadi, da bi koga spoznala, ker vem, da je mnogo naših (ljudej) med njimi. Ampak tudi ako bi kdo bil, bi ga brkone ne spoznala, ker so mi oči silno opesale.

Od doma sem izvedela, da so našo hišo vso oropali. Samo eno staro mizo so baje pustili v nji. Torej ko pridev domov, ne bom imela ničesar kot zidove, če še stojte. Ne bo ne hrane, ne oblike. Ako mogoče, pošljite mi kaj živil in oblike za prvo silo. Ko so Miha prijeli in odvedli, je bil v delovni obliki. Vse drugo so mu vzel. Ko se vrne, bo tudi na brez vsega."

Nato našteva pozdrave vsem svojim, in se veseli, ko bo po vsem tem mučenju zopet doma. Da bi le ne doživel novih razčaranj.

Preseljevanje Poljakov na nemško zemljo

Iz poročila po radiu Lublin je razvidno, da namerava poljska vlada v Varšavi preseliti na okupirano nemško ozemlje (v Prusijo, Slezijo, Gdansko in v druge kraje, ki jih namerava poljska vlada stalno obdržati) sedem milijonov Poljakov. Izselila jih bo iz krajev onkraj Curzonove črte, ki so bili prej pod Poljsko, sedaj pa so priključeni Ukraini in Belo-Rusiji, dalje iz preobljdenih krajev, in pa poljske internirance in vojne ujetnike, ki se sedaj vračajo iz Nemčije. Slednji se sicer lahko vrnejo na svoje domove, ako jih imajo, a v nasprotnem slučaju jim je dana priložnost začeti novo življenje v od Nemčije vzetih krajih.

Frank Remitz, Rock Springs, Wyo., je postal 2 naročnini. Kot mnogo drugih naših zastopnikov, je postal vsoto \$15.25 v tiskovni sklad, ki je bila zbrana na konferenci JSZ in Prosvetne matice na Bartonon, Ohio.

Andrew Lekšan iz San Francisco, Calif., je postal 4 naročnine.

To kolono bo za to pot začkljucil naš "oldtimer", ki je bil pri rojstvu Proletarca, John Petrič. Poslal je dve naročnini, naročil tri Majskie glase, ter prispeval 95¢ v tiskovni sklad. Tako, da bo ravno petač, je omenil.

To je konec današnje povesti. Upam, da bo mogoče spet kaj naklepiti drugi teden, ali pa teden pozneje. To je, ako boste fantje in dekleta zunaj toliko aktivni, da bo kaj poročati. So long!

Najboljši pripomoček pri učenju angleščine za starejše, ali mlajšim za učenje slovenščine je DR. KFRNOVO

"ANGLEŠKO-SLOVENSKO BERILO"

"English-Slovene Reader"

Cena \$2.00 s poštnino vred

Naročila prejema

PROLETAREC

2301 S. Lawndale Ave., CHICAGO 23, ILL.

Prove to them that their sacrifices on the battlefields of Bataan, Iwo Jima, Tarawa, Salerno, Aachen, Bastogne, and all the bloody milestones on the Road to Victory are not in vain.

GET BEHIND THE MIGHTY 7TH WAR LOAN

BUY EXTRA BONDS
BUY BIGGER BONDS

This advertisement for the 7th War Loan sponsored by the Public Service Company of Northern Illinois

1945

1945

★ ★ KRITIČNA MNENJA, Poročila in Razprave ★ ★

KOMENTARJI

Pietro Nenni je dne 13. junija v imenu socialistične stranke prestolonasledniku Umberto svetoval, naj se odpove privilegijem, ako hoče dobro Italiji. Kajti če bo njegov oče ter njuna skupina monarhistov vztrajala držati vajeti države v svojih rokah, bo posledica civilna vojna v Italiji. Nenni je za republiko. Umberto boste italijanski aristokrati in hierarhija, da naj ostane na svojem mestu. Angleško poveljstvo se dela, kot da je nevratno v tem boju, a resnici daje vso možno oporo monarhistom. Umberto, Vatikanu in njunim podpornikom se gre za preprečenje socialne revolucije v Italiji. Pietro Nenni bi rad, da se je bi izvedlo brez prelivanja krvi.

Kronprinc Umberto in njegov oče sta res v stiski. Ljudstvo je proti njima. Ves svet ve, da sta bila izrazita Mussolinijeva fašista, dokler je izgledalo, da so bogovi — krščanski in poganski — na dučejevi, fierjevi in Hirohitovi strani. A kaj pa sedaj? Mat ni kralj Emanuel treščil Mussoliniju v zapor, kakor domeno? Ali se ni s tem izkazal za "demokrata?" Po mnenju tistih Italijanov, ki sedaj kaj pomenijo, ne. A po mnenju hierarhije, aristokracije in drugih trogov, ki žive od izkorisčanja poniznih in razlaženih, pa je boljše, če se Italijani ne pahe v "komunizem". Nenni je povedal svoje. Kronprinc Umberto ga je poslušal in se od njega uljedno poslovil. Včasi se bi s kronprincem ne more takoj občevati. Človek bi tvegal glavo, ako bi mu svetoval, naj se odpove prestolu in svojo deželo pa proglaši za republiko.

Churchill je zelo neprijetno, ker bo monarhizem iz sedanje vojne izšel priljčno enako slabo, kakor je v prejšnji. Kako zelo si je prizadeval od kraja, da se bi smel Peter vrnil v Beograd čim bo varno v njemu. In pa njegove spletke v prid povrnitev grškega kralja. In kako neodro se je razpletala vsle predvelikega navdušenja nekaterih v ameriškem state departmentu; in v angleškem ministrstvu vnašnjih zadev afera s habsburškim Otonom. Fantu so pomagali kolikor so mogli in ga odpeljali nekam v bližino Avstrije tedne predno so jo morale Hitlerjeve čete zapustiti. Ampak na Otonovo nesrečo je bila rdeča armada na Dunaju prej kot angleška ali ameriška in namesto Otona je postal predsednik avstrijske vlade Karl Renner, ki je sicer "zmeren" socialdemokrat, toda nasprotnik Habsburžanov in pa takih, kot je kardinal Innitzer. Slednji je pomagal klerofašistom priti na krmilo in

s tem ugradil pot Hitlerju, ki mu za uslugo ni bil prav nič hvaležen.

V Joliju bodo imeli to nedeljo katoliški dan. Namreč politično katoliški. Na njemu se bo izkazalo, da je Josip Zalar končno le klonil pod pritiskom. Za glavnega govornika sta oglašeno in pa Rev. Franc Gaboršek, ki je po napadu Nemcov na Slovenijo bil med ubežniki v Londonu, nato v kraljevi informacijski pisarni v New Yorku in sedaj pa mašuje v Clevelandu in polni kolone Ameriški domovini. Glavni predmet na tem katoliškem dnevu bodo Tito in njegovi partizani, ki so uvedli strahovlado in koljejo sedaj še tiste, kar so jih prej zgrešili. Tako se je potožil celo sam Sveti oče, kar na tem zborovanju kajpada ne bo prezrto.

Pridigo v cerkvi sv. Jožefa bo imel na tem katoliškem dnevu Rev. Oman iz Clevelandu. Vsem se gre za strnjene katoliške vrste proti Titovi Jugoslaviji, proti SANsu in za povrnitev Slovenije pod oblast klerikalizma. V Joliju jim je to zelo lahko. Ampak za tam — za tam pa že, da bi jim prišle na pomoc demokratične velesile s svojo oboroženo silo. Sicer ima ZS — tako saj trdi — v ameriških vladnih krogih za svoje zahteve veliko zaslombe, a ne še zadost za — zmago.

"Papežev govor" 2. junija je zopet svetu postavil pred oči strašno tragedijo poljskega naroda." To so uvodne besede iz uvodnika v A. d. z dne 13. junija.

Bilo je prvič, da se je papež spomnil trpljenja Poljakov tudi nad Nemci, zato da je lahko toliko bolj zagrizel v politiko Sovjetske unije. Ampak če bi Vatikan in pa tiste vlade, ki se smatrajo poklicanim umesavati se v notranje zadeve Poljske, pustili Poljake pri miru, bi si svoje zadeve nedvomno sami najboljše uredili.

Deputacija petih senatorjev (dva republikanska in trije demokratske stranke) je mesec maj in nekaj dni v juniju porabila za potovanje po Evropi, da vidi, kako in kaj. Pa so dognali v glavnem le to, "da se Evropa agloma pomaka v komunizem ali pa v državni socializem." To je časnikarjem izjavil senator Revercomb iz W. Va., senator Gurney pa je dejal, da će bi Nemci mogli, bi nam že jutri spet skočili za vrat. Senator Eastland je pojamaril, da bo Rusija bržkone "komunizirala" vse, kar je sedaj Evrope pod njenim okupacijsko armo in pod njenim vplivom. Ampak čemu se bi ti gospodje senatorji ne poglobili tudi v socialne probleme ljudstev evropskih dežel? Ako jim nimajo nuditi

SPIJONSTVO JE NEVAREN POKLIC, kar je izprevidel tudi ujeti nacijski ovdah na levem gornjem slike. Spojonal je za nacije proti ameriškim četam. Za kazen je bil obsojen v smrt in rezultat je na desni strani slike, ko so ga sneli s kola.

drugega kot nekaj relifa in pada naj si vzamejo za vzgled naš "free enterprise", potem pač ne morejo pričakovati drugega kot da bodo te gladne, brezpravne mase rajše zrle tja, kjer se na dejajo razumevanja za njihove težave in pa opore v zahtevah po socialni pravčnosti.

Cesarjevič Rudolf je bil med našim kmečkim ljudstvom v starem kraju, in tudi drugje v Avstriji, mnoga let legendarna osebnost. Javnost je izvedela, da so ga nasli mrtvega v njegovem lovski vili v Mayerlingu skupno z njegovo ljubico grofico Večera. A kmalu je začela krožiti gvorica, da ker se ga je hotel njegov oče Franc Jožef iznenediti, se je fant skril in čaka smrtri starega, da prevzame vladino in začne deliti pravico ljudem. Slične vrste legende se sedaj ustvarja o Hitlerju. Nihče ni še točno dognal, če je res med mrtvimi. In ker so ruski viri iz Berlina včasih rekli, da so truplo, podobno Hitlerju, našli, dan potem pa, da je bržkonek pogbenil, in da ga posebno Američani in Angleži lahko najdejo, ce hočejo (n. pr. kje v Španiji), si je nacijsko vzgojena mladina v zrušenem rajhu že ustvarila povest, da je Hitler na varnem in zbiru svoje ljudi za nov spopad s sovražniki. Tako bo Hitler v domislji mnogih ostal živ pa čeprav je mrtev in vsled tega še zmrrom nevaren.

Edvard Kocbek je bil neko urednik katoliške revije "Dom in svet". Toda gospodom, ki so jo kontrollirali in ravnateljem katoliške tiskarne v Kopitarjevi ulici se je zelo zameril posebno vsled svojega protifašističnega stališča v španski civilni vojni. "Slovenec" je bil tedaj z dušo in telesom na strani španskega klerikalizma in s tem seveda za pomoč, ki sta jo dala Franc Hitler in Mussolini. Edvard Kocbek pa se je poglobil v vročo tega sporja in priznal, da se v Španiji ne gre za vero, ampak za real estate. Največja bogastva na Španskem ima cerkev in na drugem mestu plemstvo ter plebejski imoviteži. Ker je bilo med katoliškimi literati precej takih "krščanskih socialistov", so jim starji jagri revijo ustavili. Ta Kocbek je sedaj v Titovem osvobodilnem gibanju menda glavni predstavnik katoliške (protifašistične) stranke, ki se v času nemške in italijanske okupacije ni kompromitiral, kot se je stara garda Slovenske ljudske stranke, škof Rožman in uredniki 'Slovenca'. Pri svetovnem slovenskem katoliškem dnevniku na St. Clairju — menda je sedaj edini — bi lahko priznali tudi nekaj gremov SLS. Saj so si to upali tudi njihni tovariši Lovro Kuhar, Izidor Cankar in Franc Snoj. Samo klicati ogenj in zvezlo na Tita jim ne bo nič pomagalo. Snoj in Kuhar sta to že pred

meseci izprevidela in rekla svojim ljudem v SLS, naj nehajo služiti Hitlerju. Pa sta govorila gluhih ušesom. Rim je veliko gospodov, ki so imeli v SLS glavno besedo, toliko omrežil, da niso mogli po padcu Mussolinija po zaščito nikam več kot k Hitlerju. Sedaj so seveda težave, ki bodo trajale dolgo, kajti kar se je tam godilo, se ne bo kmalu pozabilo.

IWW slavi letosnjega julija štiridesetletnico. Pred in v prejšnji svetovni vojni je bila ta organizacija poleg socialistov toliko tarča kot potem komunisti. Sedaj je v glavnem le še spomin. Precej njenih članov je bilo ubitih, oziroma lincanih. Mnoge ostale člane je to strlo, da niso mogli dalje. Njeno glasilo Industrial Worker še izhaja.

Leta pozneje je nastal CIO, ki je sicer manj sindikalističen kot IWW, a vendar bo po tej vojni CIO najbolj napadan in delodajalcu ga bodo skušali najprvo uničiti.

Protikatoliške ideologije je treba pobijati, pravi papež. S tem misli seveda vsa tista gibanja, ki ne podpirajo politike Pija XII. in njegovega aparata po svetu. Toda kaj je katoliška ideologija? Ali je socialna, moralna, ljudstvu pravčna, ali pa mamillo za vajanje mase? Napadana je največ kot mamillo, ki se ga poslužujejo privilegiji na onih, o katerih pravijo, "blagorubogim na duhu, ker njih je nebesko kraljestvo".

Proge iz Trsta v Avstrijo bi prav tako lahko stražila jugoslovanska armada, kot jih straži sedaj angleška in ameriška. Ampak Jugoslavija ni velika, ni velesila in vrh tega je revna, zelo razdejana dežela. A Angleži in Američani bodo imeli glede Trsta, Celoveca in Gorice z njim še opraviti. "Umaknili smo se s čutom užaljenja, nismo pa se umaknili od naših zahtev," so rekli v Beogradu in v Ljubljani. In vse se tako zdi, da bo imela Jugoslavija na bodočih konferencah vse boljše, spretnejše zastopnike, kot pa jih je prejšnja Jugoslavija kdaj imela.

PIKNIK I. W. W.

Chicago, Ill. — V nedeljo 1. julija bo v Villa Gardens, 6913 Milwaukee Ave. piknik v proslavitev 40-letnice IWW. Ta unija je znana mnogim Slovenskim, posebno tistim, ki so do konca prejšnje vojne živeli na zapadu. Vstopnina je samo 50c. Piknik se bo vrnil v vsakem vremenu. Vsi dobro došli.

Pouk klasičnih jezikov v Bolgariji odpravljen

V bolgarskih višjih šolah je pouk klasičnih jezikov (starogrščine in latinskičine) odpravljen ob enem pa je vse šole v Bolgariji uvedena ruščina za obližnji učni predmet.

Nedemokratična vnanja politika Zed. držav

(Nadaljevanje s 1. strani.) grajati predsednika Roosevelt radi njegovega flirtanja z Vatikanom. Po naši ustavi mi ne smemo imeti poslanika pri papežu, pa se je Roosevelt temuognil s tem, da je poslal k njemu svojega privatnega poslanika, bivšega predsednika jeklarskega truda Taylorja in za njim še koper drugih osebnih diplomatom, ki so mešetarili za strmolagljivljenje Mussolinija, kar seveda sedaj ni še zgodovinsko doagnano. Ampak vsakdo ve, čemu so hodili Rooseveltovi zaupniki v Rim. In vedo tudi rezultate. Kajti pogoj je bil, če oni žrtvujejo dučeja, naj mi žrtvujemo demokracijo v Italiji. To je, dinastija v nji naj ostane. Cerkev naj si ohrani duhovno moč v državi in nad državo. Sistem privilegijev (izkorisčanje mase v prid trogov) naj ostane v veljavi.

Svarila proti "komunistični nevarnosti"

Papež je nedavno spet posvaril krščanski svet, da preti nevarnost starim uredbi le od "komunizma". Katoličanom, to se pravi, klerikalni diplomaciji, pa je naročil, da naj odločno pobija vse "protikatoliške" ideologije. S tem je dal navodilo klerikalcem v Belgiji, naj branijo kralja Leopolda pred napadi "brezbožnega" delavstva, klerikalcem v Avstriji, naj delujejo za povratek moči klerikalcem, enako na Čehoslovaškem, da je znova moralno oporo zadnjemu fašističnemu diktatorju v Evropi generalu Francu in pojarmaju je nad razmerami v katoliški Sloveniji in v katoliški Hrvatski. Ti dve deželi je Vatikan v svoji politiki med to vojno, oziroma s svojimi tajnimi spletki, določil v zvezo Avstrije in Bavarske pod katoliškim monarhom Otonom. A se mu nakanata na posrečila, čeprav je ameriški državni departement, angleški foreign office in kanadski vladni aparat še v tem oziru Vatikanu in Otonu jako na roku.

Cerkve orodje plutokracije

Rimske katoliške cerkev je torej sedaj glavno omrežje v pomoč svetovni plutokraciji in glavno sredstvo v propagandi proti socializmu. Ker pa je izgubila v večini evropskih dežel skoraj vso diplomatično moč, se je oslonila, toliko bolj na protestantske Zed. države in na katoliško latinsko Ameriko. Koncem minulega tedna je bilo poročano, da bo imenovan za predsteviga državnega tajnika newyorskog nadškof Spellman. On je izvezban diplomat in osebno znan z vsemi, ki kaj štejejo v ameriški vladni. Pod Hullom je bil pred dvema leta na neuradnih diplomatičnih misijah

v Španiji pri Francu, pri diktatorju Portugalske, v Vatikanu in tajno nedvomno pri kralju Emanuelu, maršalu Badogliu, bil je tudi v Franciji in konferiral je s poslaniki vseh tistih dežel, ki so zastopane pri papežu. Svojo misijo je baje tako dobrą izvršil, da ga Pij XII. misli povzeti v najvažnejšo službo, kar ji ima njegova cerkev. Ako si s tem zagotovi tudi diplomatično pomoč Zed. držav, recimo še bolj, kot pa jo je imel dosečaj, bo to za Vatikan velikanska pridobitev.

Neučinkovita oponicija

Liberalni krogi v Zed. državah sicer nasprotujejo, toda njim so vrata državnega departmента zaprta. To je zelo skrivenost oddelek, ki zelo veruje v cenzuro. Proti tistim, ki posvetijo vanj s premočno žarnico, nastopi tudi s silo. Nedavno je dal avertirati nekaj žurnalistov, češ, da so s pomočjo par uradnikov državnega oddelka dobili v roke tajne dokumente, ki ne bi smeli na dan. Aretiranici sicer niso obdolženi, da so pomagali sovražniku, pač pa, da so spravili tajnosti v javnost.

Edgar Ansell Mowrer, časopis Marshalla Fielda, Drew Pearson in mnogi drugi so vsled teh aretacij začeli kampanjo proti "milijonarskemu klubu", nemreč proti državnemu departmantu. Na predsednika Trumana — ako bo kaj zaledlo — aperirajo, da naj počisti iz njega ljudi, ki so pomagali oborožiti Japonsko, ki so "apizali" Francia in ljubimkali s francoskimi in drugimi fašisti v prid sovražnikov demokracije.

Ampak kot je položaj sedaj, in kot je bil vsa poslednja leta, ni nobenega upanja, da pridejo v državni departmet namesto multimilijonarjev in trustjanov res taki ljudje, ki jim je demokracija več kot le fraza na jeziku.

Proletarci služi edino delavcem in njihovim bojem za pravice. V zameno ne pričakujte drugega kot da ga naročajo in čitajo.

DRŽAVLJANSKI PRIROČNIK

nova knjižica, s poljubnimi navodili kako postati AMERISKI DRŽAV. LJAN. Poleg vprašanj, ki jih navadno sodniki stavijo pri izpitu za državljanstvo, vsebuje knjižico še v II. delu nekaj važnih letnic iz zgodovine Zedinjenih držav, v III. delu pod naslovom RAZNO, pa Proglas neodvisnosti, Ustava Zed. držav, Lincolnov govor in Gettysburgu, Predsedniki Zedinjenih držav in Poedine države z glavnim mestom, številom prebivalstva in velikostjo.

Cena knjižice je samo 50 centov + poštino vred.

Naročila sprejemajo:

Knjigarna Proletarca

2301 S. Lawndale Avenue

CHICAGO 23, ILL.

Majski Glas 1945

POSVEČEN ŠTIRIDESETLETNICI PROLETARCA

V njemu je zastopanih nad 20 tukajšnjih sodelnikov in pesniki osvobodilne borbe iz Slovenije.

Gradivo pestro, zgodovinsko, zabavno in počitno.

Cena 35c izvod. Cena za večja naročila je sledenča:

10 izvodov	\$ 3.30	50 izvodov	\$ 14.50
15 izvodov	4.80	75 izvodov	21.00
25 izvodov	7.75	100 izvodov	27.00
35 izvodov	10.50</td		

Iz SANsovega urada

3935 W. 26th St., Chicago 23, ILL.

Komentar o sodobnih dogodkih

Zadnji teden smo poslali našim odbornikom, podružnicam in listom zelo važen govor, ki ga je 26. maja podal v Ljubljani maršal Tito. Cíti se ga morali vsi, ki se zanimajo za dogodek v stari domovini in o problemu slovenske Koroške, Trsta in Primorja.

Slovenska vojska se je umaknila iz Celovca in drugih delov Korotana vsled tehničnih razlogov, ker se je v teh krajih nemška vojska podala anglo-ameriškim silam. Da se po odhodu slovenskih čet že dela krvica slovenskemu ljudstvu, so številni dokazi. Med člani zavezniške vojaške policije so baje tudi bivši avstrijski in ustaški fašisti, oblečeni v svoje stare uniforme z britsko zastavico na rokavu. Tito jih imenuje gestapovce v drugačni uniformi.

V Londonu deluje organizacija demokratičnih Avstrijev po imenu "Austria Youth", kateri načeljuje Fritz Walter. Ta organizacija je izdala v nemškem jeziku brošuro "Unser Nachbar — Jugoslawien" (Naši sosedje — Jugoslaviani). Predgovor je napisal novi slovenski minister Tone Fajfer. Vključuje pregled jugoslovanske zgodovine — Slovencev, Hrvatov in Srbov — njihovo borbo proti tujim gospodarjem ter o razvoju in velikih doprinoših osvobodilnega gibanja. Objavljene so tudi nekatere jugoslovenske narodne pesmi, prevodi dveh pesmi Tonča Kajuha, Ivan Cankarjev govor v Ljubljani leta 1913, radi katerega so ga avstrijske oblasti zaprle, črtice iz pod peresa hrvatskega pesnika in pisatelja Vladimira Nazora, prevod dokumenta o ustavnosti avstrijskih bataljonov kot edinic slovenske narodne vojske in mnoga druga.

Zelo važne se nam zdijo izjave voditeljev demokratičnih elementov v Avstriji o zahtevi maršala Tita, da morajo koroški Slovenci pripadati Jugoslaviji. Strinjajo se s to zahtevno in poudarjajo, da je bodočnost nove Avstrije v glavnem odvisna od prijateljskih odnosov s svojimi slovenskimi sosedji — Čehoslovaško in Jugoslavijo.

Podobno se je izjavila tudi avstrijska organizacija v Ameriki "Free Austria Action", kakor seveda Koroški sami. Razvidno je torej, da bodo jugoslovenske zahteve glede Koroške ugodno rešene, če bodo zaveznički pustili, da se Jugoslavija in Avstrija o vrašanju sporazuma v rešita zadevo brez vmesovanja neprizadetih narodov. Ogorčenje Slovencov glede no-

čno razrešitev mej med Jugoslavijo in Italijo.

V svojem ljubljanskem govoru se je Tito dotaknil tudi usođe narodnih izdajalcev, onih, ki so doma ruvali proti osvobodilni vojski in sodelovali z Nemci, in onih, ki so odnesli pete in iz tujine vodijo propagando proti Novi Jugoslaviji.

"Roka pravice, roka osvete našega naroda je že dosegla ogromno večino vseh teh," se je izrazil Tito, "le enemu malemu delku se je posrečilo pobegniti izven naše dežele pod okrilje pokroviteljev. Ta manjšina ne bo nikoli več videla teh naših krasnih planin in cvetočih poljan. Če bi se to zgodilo, bi bila zanje le zelo kratka doba. Vsakdo onih, ki bi si usojal krhati naš patriotskem, naletel bi na granitno steno, ob kateri bi si razobil ne samo nos, temveč tudi glavo . . ."

To niso prazne besede. Zanimalo bodo zlasti nekatere gospode v Clevelandu, ki se vedno fanatično računajo na povratek v staro domovino, potem ko bodo "svet spreobrnili". Nam se zdijo, da jim je že odklenkalo. Slovenski narod se ni bolj štiri leta in umiral zato, da bi zopet nad njim gospodarila stara garda, ki ni hotela in sedaj ne mara razumeti, da hči ljudstvo svobodo, politično in gospodarsko svobodo. In poskrbel je, da mu to svobode nikoli več nihče ne odvzame.

Kar se je zgodilo v Sloveniji in Jugoslaviji v zadnjih štirih letih, je posledica stoletnega zatiranja vladajočih klic. Vse dooprinoše do veličastne zmage je priboril narod sam. A njegova največja zmaga je bila utrditev edinstva vseh zdravih in zavednih elementov v borbi za skupni cilj.

Pred budili so se nekateri oni, ki so tej borbi nasprotovali, ki se niso zavedali globocine narodne sile, ki je velevala neizprosen boj proti vsem, ki so streliči narodu po svobodnem življenju. Svojo pot so usmerili s potom naroda. Nič čudnega torej ni, če čitamo v seznamu poverjenikov prve slovenske vlade tudi ime bivšega jugoslovenskega ministra Franca Snojja. — Narod je pravičen sodnik.

Ljubljana, 22. maja. — Slovenska akademija znanosti in umetnosti v Ljubljani je poslala maršalu Titu pozdrav, v katerem pravi:

Na dan osvobodenja Ljubljane Slovenska akademija znanosti in umetnosti v Ljubljani posilja Vam, velikemu zaščitniku Slovencev, radostne pozdrave in globoko hvaležnost. Predsednik prof. dr. Vladimir Vidmar; glavni tajnik prof. dr. Franc Ramovš.

Na podlagi informacij v brošuri "Slovenci in partizani", ki jo je lansko leto izdala Zveza slovenskih župnij in v kateri so baje glavni voditelji treh bivih največjih političnih strank v Sloveniji denuncirali Oslobodilno fronto, je dotedno izjavo podpisal tudi dr. Milan Vidmar, predsednik ljubljanske akademije znanosti in umetnosti (Razen Vidmarja, in dr. Milka Kosa je ZSZ zamolčala imena vseh ostalih voditeljev.)

Piscu ni znano, če sta Vladimir Vidmar in Milan Vidmar ena ista oseba, iz zgorajnje depeše pa je razvidno, da Ljubljanska akademija znanosti in umetnosti "radostno pozdravlja" maršala Tita (torej Oslobodilno fronto). Ker je skoraj nemogoče, da bi tak institut kot je akademija znanosti in umetnosti včeraj denuncirala partizane, danes pa izražala njihovemu vodju "globoko zahvalo", smo prepricani, da je vodstvo akademije bilo ali spremenjeno in nadomeščeno s simpatičarji oslobodilnega gibanja, ali pa dotedna izjava ni bila podpisana v imenu akademije. Predsednik SANs-a Ethan Kristan je dejal že tedaj, da smatra izjave dotednih političnih strank za fabrikacije, ki prihajajo z Hitlerjeve kovačnice. Nekoč bomo že zvedeli, kje so bile skovane dotedne izjave in spričevanja — v Ljubljani, Londonu, New Yorku ali Clevelandu.

Naslednjo depešo, povzeto iz belgrajske "Politike" od 24. marca, objavljamo brez vsakega komentarja:

Ljubljana, 24. marca. — V velikem stadionu v Ljubljani so domobranči ponovno prisegali Hitlerju. To prisego so polozili pred enim največjih krvnikov

slovenskega naroda, policijskim generalom Rössenerjem, pod odlokom katerega je bilo postreljenih, pobitih, mučenih in poklanjenih na stotine ljudi in požganjih na stotine slovenskih domov.

Naslednjo depešo, povzeto iz belgrajske "Politike" od 24. marca, objavljamo brez vsakega komentarja:

Mirko G. Kuhe, tajnik.

NEMCI SO V KONCENTRACIJSKIH KEMPAH pomorili na stotice žrtv in jih zakopavali v naglici po cele kopje kot da zagrabljajo gnoj. Zavezniški so jih po kapitulaciji primorali tiste grobove odkopati in mrlje raznesti po pokopališcu, kjer so jih morali dostojno zatrebiti, ne pa kot mrhevino. Gornje je slika takega pokopavanja v Lorientu v Franciji.

Slovenski ameriški narodni svet

RACUN ZA MAREC IN APRIL 1945

Bilanca v banki dne 28. februarja 1945 \$16,742.73

Ročna blagajna 5.33

\$16,748.06

DOHODKI (za politično akcijo):

Stev.

1. Detroit, Mich.	\$ 130.00
2. Chicago, Illinois	100.00
3. Rock Springs, Wyoming	5.00
4. Ely, Minnesota	39.75
5. West Newton, Pennsylvania	26.00
10. Canton, Ohio	3.00
12. West Aliquippa, Pennsylvania	29.15
15. Springfield, Illinois	30.42
18. Sheboygan, Wisconsin	2.00
20. Cleveland, Ohio	29.00
22. Midway, Pennsylvania	25.60
24. Virden, Illinois	6.43
25. Chicago, Illinois	52.72
28. Conemaugh, Pennsylvania	20.00
30. Sharon, Pennsylvania	50.00
33. Bridgeport, Ohio	4.00
36. Waukegan, Illinois	120.00
38. Acmetonia, Pennsylvania	3.00
39. Cleveland, Ohio	50.00
44. Traunik, Michigan	24.30
45. Sheboygan, Wisconsin	14.50
47. Pueblo, Colorado	10.00
49. La Salle, Illinois	14.25
50. Denver, Colorado	40.00
53. Johnstown, Pennsylvania	20.00
54. Chicago, Illinois	26.50
55. Strabane, Pennsylvania	46.00
56. Milwaukee, Wisconsin	200.00
63. Brooklyn, New York	30.00
65. Worcester, New York	15.00
66. Library, Pennsylvania	8.00
67. Los Angeles, California	72.00
71. Fairport Harbor, Ohio	3.00
81. Sheboygan, Wisconsin	4.25
85. New York, N. Y.	18.00
88. Brooklyn, New York	9.15
90. Kirkland Lake, Ontario, Canada	50.10
91. Chisholm, Minnesota	33.50
94. Hostetter, Pennsylvania	5.00
95. Pueblo, Colorado	10.00
96. Auburn, Illinois	7.00
97. Newark, New Jersey	20.50
98. Export, Pennsylvania	18.00
101. Greensburg, Pennsylvania	8.50
Commonwealth Edison Co. (vrnjena varščina)	16.57
Apolonia Kotar, West Newton, Pa.	4.00
Felix Degulin, Port Angeles, Washington	6.00
F. R. Vavpotič, New York, N. Y., za prod. zvezd.	25.00
John M. Stonich, Pueblo, Colo.	12.00
Katherine Kainz, Detroit, Mich.	25.00
Progressivne Slovenke, Cleveland, Ohio	75.00
Jacob Zupan, Berwyn, Illinois	20.00
Frank in Florence Lipar, Hyndsville, N. Y.	5.00
Jack Taucher, Power Point, Ohio	10.00
Joseph Oven, Clarendon Hills, Illinois	20.00
Rose Sajevic, Chicago, Illinois	25.00
Dohodki od prodane revije "Liberation" itd.	93.00

Prispevki posameznikov in manjših vsotah 9.00 \$ 1,779.19

DOHODKI ZA POMOŽNO AKCIJO WRFASSD:

Stev.

1. Detroit, Michigan	\$ 50.00
3. Pittsburgh, Pennsylvania	127.00
7. Little Falls, New York	49.00
12. West Aliquippa, Pennsylvania	50.60
15. Springfield, Illinois	5.00
18. Sheboygan, Wisconsin	1.00
24. Virden, Illinois	2.00
25. Chicago, Illinois	105.00
30. Sharon, Pennsylvania	150.00
33. Bridgeport, Ohio	12.00
36. Waukegan, Illinois	750.00
39. Cleveland, Ohio	3,000.00
47. Pueblo, Colorado	10.00
49. La Salle, Illinois	117.50
53. Johnstown, Pennsylvania	34.50
54. Chicago, Illinois	25.00
56. Milwaukee, Wisconsin	260.00

Prispevki posameznikov in manjših vsotah 9.00 \$ 1,779.19

60. Chicago, Illinois	300.00
63. Brooklyn, New York	83.00
79. Girard, Ohio	200.00
9. Kirkland Lake, Ontario, Canada	214.24
91. Chisholm, Minnesota	5.00
94. Hostetter, Pennsylvania	15.00
98. Export, Pennsylvania	62.00
100. Wilkes-Barre, Pennsylvania	38.00
103. Witt, Illinois	62.50
Slovenska narodna podpora jednotna, Chicago, Progresivne Slovenke, Cleveland, Ohio	5,000.00
Helen Kušar, Berwyn, Illinois	53.25
Felix Degulin, Port Angeles, Washington	15.00
John A. Spiller, St. Louis, Missouri	20.00
Jacob Zupan, Berwyn, Illinois	20.00
Frank in Florence Lipar, Hyndsville, N. Y.	10.00
Mrs. John Juratovich, Hammond, Indiana	10.00
John Košak, Chicago, Illinois	8.00
John Cuk, Oakdale, Pennsylvania	5.00
Društvo št. 18, SNPJ, Mineral, Kansas	62.50
Društvo št. 72 SNPJ, Radley, Kansas	10.00
Društvo št. 104 SNPJ, West Allis, Wis.	76.00
Društvo št. 153 SNPJ, Youngstown, Ohio	55.00
Društvo št. 388 SNPJ, Star City, West Virginia	69.25
Društvo št. 472 SNPJ, Harmarville, Pa.	196.30

\$ 11,838.64

\$ 30,365.89

IZDATKI:

Najem

BUSINESS CAN'T COMPLAIN

American corporations have rolled up tremendous profits and reserves during wartime while they continue to insist that the wage freeze remain.

"Fortune" revealed in its April issue that "American corporations are in good shape. They have nearly twice as much working capital, more than twice as much cash, and more than eight times as many government securities as they had in 1939. They have paid over \$1 billion in debt and have \$2 billion coming to them in tax refunds."

"Bank Profits Soar to Record Heights; Net Earnings in 1944 of All Insured Commercial Units \$75,000,000. Up 18%" was the headline in the N. Y. Times (May 10).

"Profits Have Been Good (Even After High Taxes), Dividends Have Been Low, and U. S. Business Has the Biggest Bank Account in History" a subhead in Fortune declared. The magazine found that "The manager's basic wartime advantage, of course, is the colossal volume he has enjoyed. In the great year of 1929, gross receipts of all U. S. corporations were \$159 billion; ten years later they were only \$132 billion. But in 1941 they were \$190 billion, and in the past three years they ranged upwards of \$250 billion."

Another Crisis Just Around the Corner

Cutbacks in war production and cancellation of Government contracts are starting to create another major unemployment problem in this country, reminiscent of the pre-war depression era. One industrial center after another reports thousands of workers laid off, and many of these workers are finding it difficult, if not impossible, to secure other jobs.

Chairman Krug of the War Production Board predicts that 1,300,000 workers will be unemployed six months from now, while Fred M. Vinson, Director of War Mobilization and Reconversion predicts an unemployment level of 2,500,000 within a year. It is probably that both predictions are on the conservative side and that actually both figures will be greatly exceeded—and within less than six months or a year, much more less.

President Truman, in his message to Congress on May 28th, asking for speedy action on a proposal for higher unemployment compensation and other measures to reduce and prevent hardships for the unemployed workers during the reconversion period, indicated that he, at least, realized the gravity of the situation. The President emphasized the need for emergency unemployment legislation, pointing out that while Congress had passed measures to aid business and industry, war veterans and farmers, no such aid has been provided for workers. The President did not say so, but the fact is that Congress rejected a plan—the Kilgore-Murray bill—which would have taken care of the unemployed in just such an emergency as this, last year.

Up to now, unfortunately, Congress has shown little indication that it realizes the need for the emergency legislation asked for by the President. The "inside" information is that Congress will take no action at all on the President's proposal until after its Summer recess, and that it will probably be many months before the necessary legislation is passed.

Nice prospects facing the American worker, aren't they?—The Brewery worker.

LABOR'S SHARE CUT

Before the war, the average American worker produced twice as much as the worker in Britain, USSR, Germany and Japan, and production per man-hour ranged from twice to four times as much, according to a WPB survey.

Since the war, despite the great increases in all the other warring countries, American labor's productivity has still retained its lead, the WPB says.

The freezing of U. S. wage rates during the war means that labor's share of what it produces has been most sharply cut.

As Philip Murray points out, at least 10% of the 20% increase in wage rates asked by CIO is necessary to restore even the pre-war relationship between wages and productivity.—The CIO News.

AGAIN AT WORK

By RAYMOND HOFSES, Editor, Reading Labor Advocate

Since I last wrote this column there have been some important events. Closest to the lives of the working people of America is the fact that the war in Europe has been ended and the jobs of millions of Americans are being menaced by a partial peace.

Physically and spiritually I'm feeling better. The treatment I received in the hospital was successful because it was radical: surgeons don't treat symptoms; they remove causes. Some day the people of all nations will apply the knife of class solidarity to the system of class exploitation and remove the roots of poverty, ignorance, selfishness and war. Then mankind will be stronger and happier.

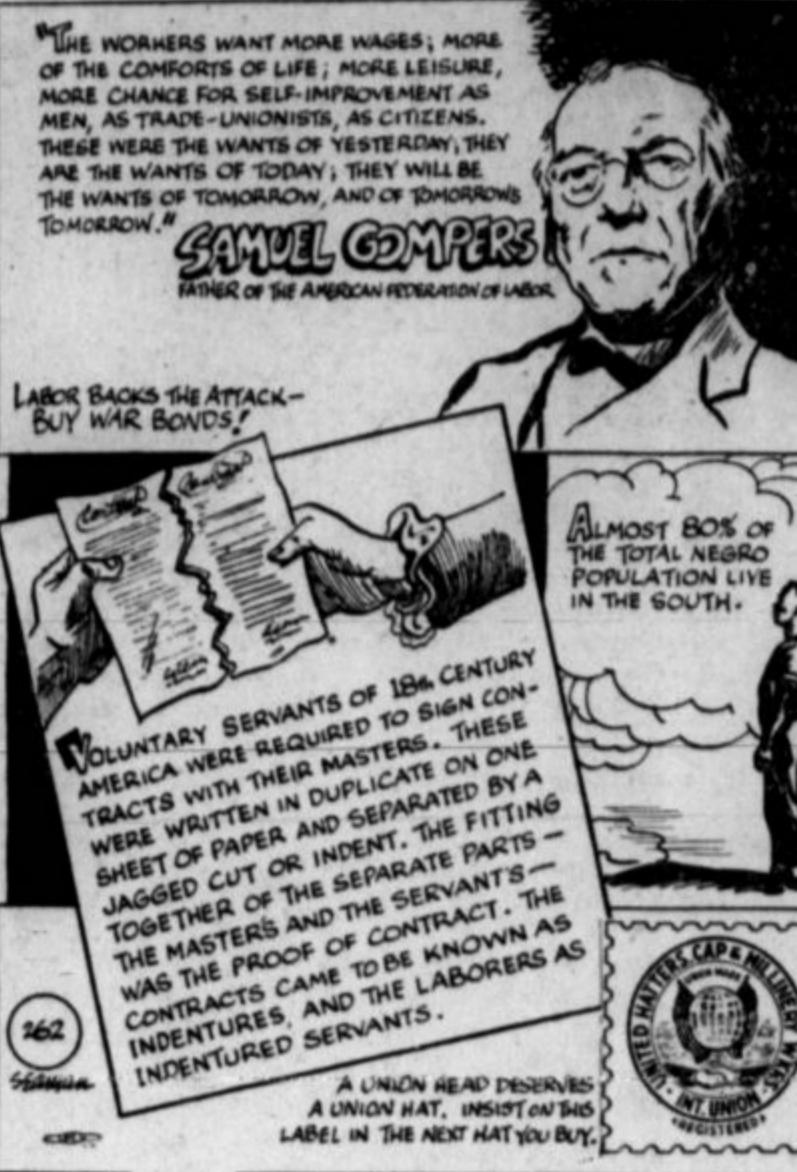
Although war still calls for sacrifice and waste on the Eastern front, workers are wondering how long their jobs will last, and the high-ranking exploiters of labor, their literary propagandists and their political servants, are busying themselves with arguments and plans for the continuation of a predatory economy and a class society that has already produced depression, fascism and two bloody wars in a generation and that can be extended beyond this war only at a further cost of freedom and blood.

Within recent weeks events have justified doubts and fears in the minds of men.

America and her allies have crushed Nazi organized military might. And already the policy-makers of our nation are demanding that we ape the evil we have fought by militarizing our youth forevermore. Did we really win a war or have we merely demonstrated once again Napoleon's theory that "God is on the side of the heaviest artillery."

American blood was shed for

THE MARCH OF LABOR

WHAT DO THEY MEAN BY "SAVINGS"?

Guesses and Estimates, But Few Authoritative Facts; Workers' Pockets Not Bulging With Greenbacks

There is much talk of the huge sums "saved" by the American people during this war. Speculation concerning the conversion of business from war to peace is based largely on the theory that war workers' pockets are bulging with "greenbacks" of large denominations. Just the other day LABOR received a page "ad" from one of the so-called "popular magazines" suggesting that business men who wish to get rich in a hurry should concentrate on the job of gaining access to these hidden stores of wealth.

Congressman Fred L. Crawford (Rep., Mich.), speaking in the House this week, said: "The people of this country, during the war years, have accumulated \$115,000,000,000 to \$120,000,000,000 in savings. That is conclusive evidence that Congress did not sufficiently tax war incomes."

Thus we are confronted by the question: "Just what do these writers and speakers mean when they refer to savings?"

When we endeavor to get the answer, we discover that up-to-date figures are not available, because there are no up-to-date figures in existence. There are plenty of "guesses" and "estimates" from official and unofficial sources. We know that big corporations have fabulous reserves. We know that bank deposits have reached the stratospheric stage. But we don't know how many individuals have been able to save something, and how much.

Last fall the Department of Labor wished to make a survey of savings but Congress refused to provide the necessary money. Even without such a survey, some facts are clear to any one who has common sense and contact with the workers.

One fact is that most workers' incomes have increased during the war. Another is that income taxes and high prices have taken a large part of every dollar that has reached the worker's pay envelope—at least 30 cents. That means the worker has struggled through the war with a 70-cent dollar and out of that he has diligently purchased war bonds.

Talk to any worker who has a family to support. You will find he and his wife have to worry and scrape to "make both ends meet."

The worker who has succeeded in saving \$1,000 or so is fortunate. Thousands, for one reason or another, face the future without even that slim safeguard.

Probably Mr. Crawford is right in saying that Congress has failed to "sufficiently tax war incomes," but the worker is not among the beneficiaries.

Literally, he has been taxed until it hurts. The men who have grown rich out of this war don't wear overalls. —Labor.

SLOVENE INDUSTRIALISTS PLEDGE THEIR SUPPORT TO GOVERNMENT

Washington.—Delegates of the Slovene Industrialists' Federation recently called upon Andrija Hebrang, minister of industry in the Yugoslav coalition cabinet who, together with Franc Leskovsek, minister of industry of the Slovene government, received the delegation in Belgrade, the Yugoslav home service radio said in a broadcast recorded for IWO by FCC monitors.

The spokesman of Slovene industrialists, Dr. Vrhn, managing director of the Trbovile mine, expressed the readiness of the Slovene Industrialists' Association to place itself at the disposal of the Slovene national government in the economic reconstruction of the country. This being our attitude, we are prepared to subordinate our personal interests to the common aim of restoring the economic life and prosperity of the working masses."

During the conversations with Minister Hebrang, the broadcast added, the subjects discussed were the restoration of the industrial association, the supply of raw materials, and the organization of private enterprise. The delegates made several suggestions of importance on the rehabilitation of our economic life."

According to the broadcast, Dr. Vrhn declared: "We know full well what our industrial production means to the reconstruction of the country, to the reorganization of its finances, and to the most effective exchange of goods with the other confederate units of the new democratic Yugoslavia. By the same token, we are conscious of the importance of an equitable situation of the social, and parti-

IN THE WIND

From THE NATION

Pat M. Neff, president of Baylor University, Waco, Texas thus addressed the graduating class at commencement exercises May 29, is quoted in the Houston Chronicle: "Baylor University has been a narrow-minded institution for 90 years, and as long as I'm connected with Baylor it will remain a narrow-minded institution . . . want to assure the trustees . . . that Baylor is stepping into its second century with no 'ism' . . . if anything is a threat today, it's broad-mindedness."

Lawrence C. Salter has resigned as director of public relations for the American Medical Association and organized his own public-relations firm. One of his partners is William Fishbein, brother of Dr. Morris Fishbein, editor of the Journal of the American Medical Association.

Dr. Robert F. Galbraith, president of Westminster College, New Wilmington, Pennsylvania, offered his advice to students now in the armed forces, in the May 18 issue of the Holcad, student newspaper: "We will continue to register sweet, beautiful young women and decent, gentlemanly men. But they will not look the same to you when you come again. You have truly 'grown up' since you walked the paths at Westminster. You have experienced much. Students will have experienced nothing beyond the little routine of college life . . . So when you come again . . . won't you come understanding the difference you will find? . . . After all, isn't it better to have our girls sweet and fine and not even aware what life can be like? I feel it is."

Put your mind at rest. This is the economic future forecast by the United States News of June 1: "Worry about economic problems can be postponed beyond this term, even beyond the next White House term. There may be only a few big problems. Cotton will be one. We tell you of that on page 13. Another will relate to social security and unemployment. Plans in that field are explained on page 15."

In reply to a protest by the National Association for the Advancement of Colored People, the publishers of "Roget's Thesaurus" have agreed to "clean up" the lists of synonyms for the words "Negro" and "Jew."

Roger Babson offers this contribution to economic thought in a statement issued by the National Research Bureau: "Unemployment is a spiritual and educational problem rather than an economic. Congress cannot prevent unemployment. The churches and school committees of each community will determine the unemployment situation."

Montgomery Ward shareholders have no cause to complain about army management. In the first quarter of this year the mail-order house made profits of \$4,767,955 after taxes, compared with \$3,430,324 in the first quarter of 1944—85 cents per common share against 59 cents.

Legislative Memo: The United States Chamber of Commerce has suggested to the Joint Committee on Internal Revenue, now considering revision of corporate taxes, that the excess-profits tax be eliminated after December 31, 1945.

"Should the end of the war with Japan not be in sight at that time," says the Chamber's May 21 bulletin, "Congress could continue this levy by simple resolution, if the need for continuation could be proved."

JUGOSLAVS GET 85,000 TONS OF SUPPLIES FROM UNRRA

Washington.—Allied supplies for Jugoslavia delivered up to May 15 reached 85,000 tons in food, textiles, footwear and technical material needs for reconstruction, and were delivered in 39 Allied ships, BBC revealed in a recent broadcast recorded for the Office of War Information by FCC monitors.

The Belgrade press paid tribute to the work of the Allied Military liaison officers and UNRRA officials for the understanding and good will of the British and Americans toward Jugoslavia's needs," the broadcast said.

YOUNGSTERS AT WORK

Add vital statistics: 3,000,000 boys and girls—one third of the nation's population between the ages of 14 and 17—are holding down jobs of one sort or another. The Department of Labor reports. Half of the employed youths are working full time. Some 250,000 have left school.

IT CAN'T BE DONE

He diddle, diddle, the cat and the fiddle.

He called the sergeant a goon.

The M. P.'s laughed to see such a sport—

Court-martial: Tomorrow at noon.

EQUALITY IN MISERY AND SOCIAL INSECURITY

Mr. Truman got himself a lot of publicity recently when he advocated a flat, national rate of \$25 weekly payment to insured people during the period of unemployment.

There is a lot of difference between "twenty-five dollars" in the mouth of a politician and twenty-five dollars in the pocket of a wage worker. The fact that Truman asks for it, doesn't mean that any worker is going to get it.

Mr. Truman is being accused—by certain dailies of "encouraging idleness," of putting a "premium on unemployment."

Mr. Truman is being lauded by certain puccio rags as a "worthy disciple of our beloved Commander-in-Chief."

Mr. Truman can plead "Not Guilty" of either crime. He can plead that he is trying to follow the logic of unemployment insurance. He can state that he is more keenly aware of labor principle than are many who insult him.

All stores have a price set on a loaf of bread, and a can of beans. No grocery serif ever asks a customer his occupation before serving him. The man who gets ten dollars a day, pays the same price for his bread and beans as does the man who takes in two dollars.

In a grocery store, all men are equal.

As citizens, all men are—presumably—equal. If, social security is a govt handout, all men are—theoretically—entitled to the same treatment.

On the job, workers are not equal. A man getting two bucks a day is eight dollars less equal than the man getting ten bucks in his paycheck. He is eight dollars less able to buy a drink, pay dues or feed a landlord than his fellow worker.

The union movement has long recognized this inequality. It has long tried to abolish it. The fight for the standard wage was a fight for equality among workers of the same trade. Later, the fight for the standard wage was to be transformed into a fight for equality among all workers in the industry rather than being confined to workers in the one shop or craft. That was the vision of the early union men; of the early advocates of the "trade" union. It is a vision far beyond the imagination of the grafters and pie-cards who are living on the efforts of men who would be ashamed of them.

But if a worker is less equal on the job than his fellow worker, there is no valid excuse in unionism for the extension of this inequality during the periods when the worker is off the job. No matter how much or how little he got while working the man off the job still needs bread and beans, and he still pays the standard price for them whether he was a typographer with "good" wages or a fruit tramp with poor wages.

That is union principle; that is common sense, which some of the puccios have neither the decency nor brains to understand—Industrial Worker.

Buy 'em and Hold 'em

It doesn't make much sense to buy War Bonds and then rush to the bank to cash them in right away. That's stupid business, Uncle Sam doesn't want you to do that. It is realized, of course, that emergencies occur, but, in nine cases out of ten, these emergencies can be met without selling your War Bonds—if you try.

Yes, it may mean some sacrifice now and then. For every thin dime a working man saves, he must deny himself that much of something that he might otherwise buy. Sacrifice in war-time is a patriotic duty for civilians here at home just as it is a military duty for the men in uniform. After all, we know of no instances where civilians have sacrificed to buy War Bonds; perhaps there are such cases, but they have not come to light.

We have been told, again and again, that War Bonds offer us our greatest opportunity to share in the final Victory. Most of us are buying Bonds—and keeping them. But, can we buy more? Think it over. Make this your slogan: Buy 'em—and keep 'em!

BRITISH ACTION IN SYRIA IS A PERILOUS HYPOCRISY

EDGAR ANSEL MOWRER In The Chicago Sun.

Prime Minister Churchill, backed by President Truman, has scored a victory over Charles de Gaulle. A British division has given a successful ultimatum to some 500 Senegalese.

This is presented in the American and British press as a victory for international decency. In the words of one high American official, Gen. De Gaulle was acting no better than Hitler. According to this version of events, France, after granting full independence to two little Arab countries, then tried to force a protectorate on them. Syrians and Lebanese were willing to "discuss concessions" with the French, but when the French landed a further armed force to support their bargaining power, the peaceful populations justifiably reacted, even to the point of violence. Whereupon the French soldiers started massacring these harmless people. Such anger might easily have caused the much-feared "Arab uprising" right on the line of Allied communications through the Suez Canal.

So far so good. But, as related above, the story is incomplete. Thus, while it is true that France, back in 1936, promised freedom to Syria and Lebanon and postponed the date of granting it when the war came, it should not be forgotten that in 1943 Britain and the United States suddenly forced the French to grant that independence immediately. It is also true that the Syrians and Lebanese want complete independence.

In general, it is a noble thing for one citizen to save two helpless ladies from extortion and murder. But if the rescuer turns out, on examination, to be an adept practitioner of the same arts, then the sole beneficiary is the odorous hypocrite. Until Mr. Churchill is prepared to give up his own protectorates, he had best spare the protectorates of others.

Politically, Churchill's action was a grave error. The time is near when the British and the French will need each other's support. Imperialists will have to stick together to uphold their empires. British policy in the Mediterranean is preparing a whole series of revolutions from which not Britain but another big country will be the sole beneficiary. Is this what Mr. Churchill wants? Yet he must know that victorious Britain's humiliation of convalescent France is something few Frenchmen will pardon.